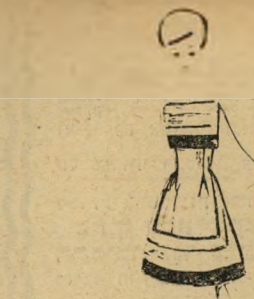

על המסלול חולפת הדוגמנית שימעונה שווארץ בשימלת פי ריג לבן, תוצרת "סברה". מעיל אדום מוסף לשימלה הלבנה. המתכנתת אדית מייזל, שהיא גם ציירת התלבושות של הי אופרה הישראלית, קישטה את

הדוגמנית מימי מרגוליס צועדת בשימלה זוכת פרס תוצרת "ארי גים", יצירתה של סבינה שכטר בת ה-27. השימלה באריג המפוסף פס ניראת עטוית סינור נוסף, שהוא בעצם חלק אורגאני ממנה. הכולרו המוסף מגלה מחשוף נדיב מאחור. סבינה הגיעה לפני שנה כתיירת מאיטליה, השתקעה כי קיבוץ מעגן-מיכאל. היא מורה לי ציור ומתכנתת הדגמים ב"משכית".

ג'ון ברון מדגימה יצירה נוספת משל אוברזון. גם היא זוכת פרס ראשון. זו שימלת אחר הצהריים תוצרת "פראנציסקס" פירחונת בלבן שחור ואדום דובדבן. החלק העליון — הכולרו — חפר תפרים בכתף — כולו עשוי חתיכה אחת המסתיימת מאחור ומהודקת בי סרט על הגב. שמלות הקוקטייל ואחר הצהריים נשארו גם בתהי רות זו הספציאלית של גידעון. הדגם הזה ישלח לפאריס לתצוגה של קונפציה עילית. השתתפו כי מיכצע אופנתי זה 25 ציירים, 12 מפעלים ואוסף של 38 דגמים.

צייר האופנה גרעון אוברזון בוחן בפעם האחרונה את יצירתו לפני עלותה על המסלול. יצירה זו, אי תה מדגימה הדוגמנית זיוה שומי רת, זיכתה אותו באחד מארבעת הפרסים בתחרות הציירים הארי צית. זוהי שימלת ערב ארוכה מי סריג שחור — תערובת של צמר ומשי. חלקה העליון גזור באלכסון ומסתיים כחגורה כמחשוף העמוק שמאחור (ראה ציור למטה). החי גורה מושחלת דרך שובל המגיע עד הריצפה. על השימלה לובשת זיוה שיכמיה קצרצרה עטורת פרווה לבנה. תוצרת "אלד".

שמלות

קצת קשה להתלבש לפי הבשורות האלה, אינכם חושבים?

★ ★ ★

גידעון והתאומות.

ל השמיץ בני להגיד מילה טובה אחת, זה לא רק בניגוד למוסר. זה משעמם. מה גם שעומדת כאן הכן גברת קטנה אחת השווה אותה, את המילה הטובה. קוראים לה הלן אביטל. אחיה, אליהו גורדון, הוא מומחה הסוסים הכי גדול בארץ. הלן בחרה באפיק פחות בהמי: שמלות. תיכנון. עכשיו היא האחראית על מרכז האופנה של מכוני היצוא הישראלי. היא עדיין לוקחת, משום מה, דברים ללב. אופנה ישראלית, למשל. היא סבלה סבלה, עד שיום אחד, לפני שנה, החליטה שאי אפשר יותר. הלן חלמה על אופנה מקורית, וברוב תמימות, ניסתה להגשימה. היא לא חלמה כה רחוק עד תיכנון בגד לאומי. מפני שהיא ידעה שבגדים לאומיים לובשים היום בכל העולם רק בפורים. הלן ביקשה מהיצרנים הישראליים דבר אחד קטן: שיפסיקו קצת לעתיק את ווג ואופייטיל. לפחות, לא ברעבתנות כזאת ובאיחור של שנתיים. שיתרמו גם הם פעם בשנה רעיון מקורי, מה יש! מדוע שללכות-חוץ תהיה הטיבה המוצדקת לצוחח: למה לנו לנסוע רחוק כל כך, עד ישראל, אם אפשר להשיג טוב יותר, מוקדם יותר, קרוב יותר — ברומא ופאריס?

פעם היה חייט שמת להיפטר משימלה ישנה. צבע אותה וחייך יפה ללקחה הראשונה שנכסה: "השימלה הזאת תשנה אותך לגמרי לטובה, עד שגם החברים הכי טובים שלך לא יכירו אותך. נסי לרצע לצאת אתה לרחוב ותראי שאני צודק." הלקוחה מילאה אחר ההוראות, לבשה אותה, יצאה לרחוב וחזרה לחייט. "בוקר טוב, גבירתי," אמר לה בתמימות החייט, "אני רואה שאת חדשה בעיר. איפה תפרת את השמלה הנהדרת, ומה אוכל לעשות למענך?"

בדיוק כך נראתה השבוע האופנה הישראלית הצרופה, גאוות מכוני היצוא, שניסתה להפגין את שיאי השגיה על מסלול ירקרק בשרתון. רעיונות מאובקים, פרי העונה החולפת — בצבעים חדשים, נכון, אבל משעממים — שנימכרו לצופים כגילויים מקוריים לקייץ 63. מקוריים זה לא מילה. זוכי פרסים ראשונים אפילו.

מובן שזה היה פיפס אוקלוק לאומי ממדרגה ראשונה. בלי הנפת הדגל אולי, אבל עם ראש וראשת העיר, ועם קומץ דוגמניות — בחירות האומה, במבחר-דגמים-ישראליים-של-מבחר-ציירים-ישראליים-של-מבחר-מפעלים-ישראליים. התפאורה הייתה נוף מולדת של 800 ספלי קפה-זמס תוצרת צפת העברית. בקיצור, כל האבזורים שנועדו לסמל את עוצמתה של האופנה הישראלית המאוחדת. אופנה שגולדה, גדלה, וחונכה כאן. שהקטינה אשתקד את גירעון האוצר ב-12 מיליון דולאר ושתפסה את המקום השלישי ביצוא — אחרי תפוזים ויהלומים. יפה מאד. נוגע למעמקי נפש יהודי הומייה.

רוצים לדעת, למשל, מהי הבשורה הביצעית להמונים אותה נשאה בכנפיה אופנת ישראל? מה צפוי באמת בקייץ 63 בקשה: הדוגמנית שימעונה תחתן. גברת אוברזון תלד.